

SLACHTOFFERS VAN LETSELSCHADE EN DE WMO

Michiel van Nispen, SP-Tweede Kamerlid – 16 november 2017

SAMENVATTING

Letselschadeslachtoffers zijn de dupe van de Overeenkomst afkoop regresrecht Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo). Deze overeenkomst moet daarom niet worden voortgezet. We vragen de minister op te komen voor de belangen van slachtoffers.

WAT IS ER AAN DE HAND?

Een slachtoffer van bijvoorbeeld een verkeersongeval of een medische fout kan schade verhalen op een aansprakelijke partij. Meestal heb je dan te maken met een verzekeraar. Slachtoffers kunnen echter ook te maken krijgen met de WMO en hun gemeente, bijvoorbeeld als zij als gevolg van het ongeval aanpassingen in hun woning nodig hebben, zoals een traplift. De gemeente kan deze kosten dan verhalen op de (verzekeraar van de) aansprakelijke partij, het regresrecht. Het VvV en de VNG hebben een overeenkomst gesloten (sinds 2015) waarbij dat regresrecht in een keer is afgekocht, voor iets meer dan 10 miljoen euro. Gemeenten krijgen dan 64 cent per inwoner.

WAT IS DAAR HET GEVOLG VAN, WAT IS HET PROBLEEM?

Verzekeraars kunnen de schade die binnen een van de 5 WMO-gebieden valt (huishoudelijke hulp, transport/vervoer, wonen/verblijf, hulpmiddelen, specialistische hulp/dagbesteding en begeleiding) doorverwijzen naar gemeentes. Gemeenten die geconfronteerd worden met slachtoffers die een beroep doen op de WMO kunnen de kosten niet meer verhalen op de aansprakelijke partij, dat kon voorheen wel. Maar verzekeraars hebben dit nu afgekocht, met een vast bedrag per gemeente. De gemeente moet vervolgens hopen dat ze het redden met die vooraf vastgestelde afkoopsom, als er meer slachtoffers in de gemeente zijn dan schiet het Wmo-budget tekort.

WAT ZIJN HIERVAN DE NEGATIEVE GEVOLGEN VOOR DE SLACHTOFFERS?

Slachtoffers worden van het kastje naar de muur gestuurd, terwijl zij wettelijk gezien gewoon recht hebben op een snelle uitkering door de aansprakelijke partij. De gemeente doet veel langer over Wmo-aanvragen dan dat verzekeraars horen te beschikken (namelijk 14 dagen op grond van de gedragsregels). Verzekeraars proberen onder hun verantwoordelijkheden uit te komen door te verwijzen naar de gemeente. Slachtoffers moeten hun hele verhaal, wat soms al heel pijnlijk is, nog een keer doen, ze krijgen te maken met keukentafelgesprekken, etc. Er ontstaan verschillen per gemeente, terwijl die verschillen voor slachtoffers van letselschade niet gerechtvaardigd zijn. Ook gebruiken gemeentes op grond van de Wmo een heel ander uitgangspunt (namelijk: burgers moeten mee kunnen doen aan de maatschappij, met basisvoorzieningen) dan verzekeraars (namelijk: herstel in de oude toestand, de volledige schade moet worden vergoed). Dat leidt dus tot minder, in ieder geval niet volledige schadevergoeding. Soms worden mensen zelfs geacht te verhuizen in plaats van dat er aanpassingen aan hun woning worden gedaan, dat verhoudt zich niet goed tot het aansprakelijkheidsrecht.

WAT MOET ER GEBEUREN?

We moeten er voor zorgen dat slachtoffers niet opnieuw gedupeerd worden, maar de hulp en ondersteuning krijgen waar zij recht op hebben. Daarom moet dit convenant van tafel, het heeft nadelen voor slachtoffers en financiële risico's voor de gemeenten. Slachtoffers moeten niet de dupe worden van getouwtrek tussen gemeentes en verzekeraars over de kosten.

